

Stefán Gábor
balettmester,
a Hevesi Sándor
Színház
művésze

Az állatok farsangjáról a Ladorhegyiben

AZ ÁLLATOK FARSANGJA című **MESEBALETRŐL** éppen az állatok világnapján beszélgetek **Stefán Gáborral**, a Hevesi Sándor Színház művészeivel, iskolánkából a Kölcsey-gimnáziumba idén elballagott **Mázi Virággal**, **Csiszár Sárával** és **Pálinkás Renátával**, akikkel együtt szerepelhetnek a darabban, valamint **Horváthné Baldauf Marianna** tanár nénivel, aki táncot tanít a Ladorhegyiben.

- **Gábor bácsi** az állatokat, a meséket vagy a balettet szereti jobban?
- Az állatokkal együtt élünk, a mesék a mindennapjainkat kísérik, a balett pedig az életem fele. Minden tánc alapjának szoktuk mondani. Én a Budapesti Balettintézetben végeztem. Kilenc évig jártam oda, 10-től 19 éves koromig. Balettművész vagyok. Aztán tíz évvel később újabb négy évet töltöttem ott, akkor kaptam a balettmester diplomámat. Két unokám van. Amikor a nagyobbiknak mesélek, újból átélhetem, hogy a mese milyen fontos az életünkben. A világot általa lehet megismerni, a jó és a rossz között különbséget tenni. Állatom sajnós nincs, nem is volt. Azt terveztem, hogy lesz, majd ha öreg leszek. De még nem vagyok elég öreg ahhoz, hogy rá is érjek állattal foglalkozni.

- **Virág, Sára, Renáta!** Hogyan érzitek magatokat ebben a darabban? Mi volt eddig a legnagyobb élményetek?

- **Virág:** Ebben a darabban nagyon jó érzés szerepelni. Mindenkinek kívánom, hogy egyszer átélhesse, milyen jó fönt lenni a színpadon. A fellépések előtt mindig ideges szoktam lenni. Amikor többször előadtuk, már elmúlt ez az érzés. Az a legjobb, amikor a darab végén mindenki fent áll a színpadon, a közönség pedig tapsolt.

- **Sára:** Szerintem is az a legjobb pillanat, amikor a végén mindenki a színpadon áll, és megtapsolnak bennünket. Az elején én is nagyon izgultam. De amikor elkezdődik a zene, akkor már kicsit oldódik a feszültség, és jól megy minden.

- **Renáta:** Mindenkinek azt kívánom, hogy egyszer a színpadon állhasson. A taps közben a közönség szeretete áramlik feléd, ettől végtelenül boldog vagy ott fenn, a színpadon.

- Én már harmadikos korom óta, tehát öt éve tanulok táncolni. Gábor bácsi is tanított engem. Ti mióta, és hol táncoltok?

- **Virág:** Nekem ez a negyedik évem. Én a Keresztury Dezső VMK-ban táncolok. Mindannyiunkat tanított Gábor bácsi.

- **Sára:** Én nagycsoportos óvodásként kezdtem el táncolni. Idén lesz tizedik éve.

- **Renáta:** Én elsős korom óta táncolok, azaz már kilenc éve.

- **Gábor bácsi** hogyan került kapcsolatba a táncsal és a balettel?

- Az apukám, ha nem is ezermester volt, de valami hasonló. Ő régen sok diplomát szerzett. Magyarországon született, a mai Szerbia területén. Amikor én még pici gyerek voltam, elhatározta,

hogy készít egy televíziót. Ez 1956-58-ban volt. Akkor az anyukám egyik testvére Budapesten egy olyan üzletben dolgozott üzletvezető-helyettesként, ahol televízióalkatrészeket árultak. Mi adtunk neki egy fél disznót, ő meg nekünk alkatrészt a televízióhoz. Magyar nyelvű adást nem, csak osztrák adókat lehetett rajta fogni Pölöskén és Szentmihályon, ahol felnőttem. Minden hétvégén olyan műsorokat láthattam, ahol táncoltak. Egyszer csak mondtam az apámnak, hogy én is ezt szeretném csinálni. Az újságban megjelent egy hirdetés, hogy az Állami Balettintézet 10 éves gyerekeket vesz fel, akiknek kedvük van táncolni. Fogott engem, elvitt Budapestre. Ott megmutattam magam, és fölvettek.

- **Gábor bácsi** készítette ennek a darabnak a koreográfiáját. Hogyan?

- Nem egyedül készítettem, hanem többen. Én kigondoltam, hogy az óvodásoknak és az általános iskolásoknak mutassuk be ezt a darabot, amelyet egy nagyon híres zeneszerző, Saint-Saens komponált. Tanítok az Ady-iskolában és a Keresztury VMK-ban, ahol nagyon sok tehetséges gyereket ismertem meg. Velük hoztuk létre ezt a produkciót. Budapesten játsszák ezt a színdarabot, tőlük kértük el a történetet, amelyet átdolgoztunk. Lényegesen több szereplővel jött létre a saját darabunk. Az volt a tervünk, hogy több táncstílust mutassunk meg. Ebben van klasszikus balett, moderntánc, kortárcs tánc, társastánc, karaktertánc. Ehhez megfelelő koreográfusokat választottunk. Én vagyok a vezető koreográfus, én fogtam össze az egészet. A dramaturggal, Madák Zsuzsával kitaláltuk, hogy milyen zeneszámok legyenek, melyik állat milyen történetben játsszon, mi történjen vele. Egy-két számot én is koreografáltam.

- Én a darabban halat jelenítek meg. Ti melyiket?

- **Virág:** Mi mind a négyen halat jelenítünk meg. A jelenetünk arról szól, hogy mi, halak az akváriumban úszkálunk. A békák ott ijesztgetnek bennünket. Teki, akit Bellus Attila színművész alakít, csatlakozni akar hozzánk, de nem tud, mert megfulladna a víz alatt. Mi, halak mentjük meg őt.

- Míg milyen fajta állatok szerepelnek? **Nektek** melyek a kedvenceitek?

- **Sára:** Kakas, madár, hattyú, oroszlán, dongó, egerek. A kedvenceim a macskák, az ötletes mozdulataik miatt.

- **Renáta:** Az én kedvencem a hattyú. Szintén egy profi fiatal színésznő, Lupaneszku Vivien adja elő. Gyönyörűen táncol, és ez magával ragadott.

- **Gábor bácsi**, hány gyerek szerepel az előadásban?

- Amikor eldöntöttük, hogy hány fajta állat lesz, kiszámoltuk, hogy hány szereplőre van szükségünk, hogy a gondolatmenetünket közölni tudjuk. Kiderült, hogy rengeteg gyerek kell, 117, plusz a színészek. A fináléban összesen 125-en vannak a színpadon.

- Hányféle zenére táncolnak?

- Az alap a francia Saint-Saens csodálatos zenéje. Paganini hegedűművész Velencei karnevál című művére vonulnak be az állatok. Brahms kitűnő magyar zenei feldolgozására harcolnak a macskák és az egerek. Itt az egerek üldözik a macskákat, és nem fordítva, ahogy megszoktuk. Offenbach írta a híres Kánkánt. Nálunk ez a teknős dala. Nagyon népszerű volt a dongók és a darazsak dala, amely a mai hangzásvilágot idézi. A sokszínűség jellemzi az előadást.

- Ez egy interaktív mesebalett. A nézők hogyan alakítják a történetet?

- A nézők szavaznak a végén. De többször meg is kérdezik őket a szereplők, így részt kell venniük a produkcióban. Folyamatos kommunikáció zajlik a színpad és a nézőtér között.

- Nemcsak az állatok szeretik ebben a balettben a farsangot, hanem mi is az iskolában, mert akkor lehet táncolni. Nálunk **Marianna néni** tanít táncot az ötödikeseknek.

Az 5. c osztály táncolni tanul

Mennyire nehéz vagy könnyű feladat ez?

- Sok olyan tanuló van az iskolában, akik valamilyen együttesben táncolnak. Velük könnyebb haladni. Ezeken az órákon egy kis ízelítőt kapnak a gyerekek a különböző táncokból. Már elkezdünk a néptáncsal foglalkozni, most a csárdással ismerkedünk, majd a társastáncokkal. Illemtant is tanulunk. Például azt, hogyan kell a fiúknak nyakkendőt kötni, felkérni egy lányt táncolni, majd visszakisérni a helyére. Minden ötödikes meg fogja tanulni az angolkeringő alaplépéseit, amelyből egy rövid koreográfiát is összeállítunk. Nem könnyű a táncitanítás. Minden tanuló más és más.

Vannak olyanok, akiknek a ritmusérzékük kevésbé fejlett, a mozgásuk egy kicsit mackós. Amikor a kezdeti nehézségeken túl vagyunk, akkor általában már jól szokták magukat érezni. Itt más közegben vagyunk, nem a padban ülünk, hanem fogjuk egymás kezét, és együtt mozgunk.

- **Marianna néni** melyik stílusú táncokat kedveli?

- Én mindenféle táncot szívesen nézek. Leginkább a standard táncokat kedvelem, az angol és bécsi keringőt, tangót, slowfoxtot, quickstepet. Ezeket én magam is szeretem táncolni.

- Úgy hallottuk, hogy korábban a nyolcadikosok gyönyörű ruhákban keringőt adtak elő a szülők előtt, és mindig hatalmas sikerük volt. Tanár néni hogyan emlékszik vissza ezekre a produkciókra?

- Legelőször 2000-ben, az akkori 8. osztályosokkal készültünk az alapítványi bál nyitótáncára, amely

angolkeringő volt. Nehéz volt a gyerekeket meggyőzni, hogy nagyon jó lesz. Végül nyolc pár jött össze. A próbák során aztán egyre jobban élvezték a táncot. A bálon pedig nagyon nagy sikerük volt. Gyönyörűek voltak a ruháikban, a lányok előtte fodrásznál voltak, sminkeltek. A közönség tapsa jelezte a sikert. Nagyon örültünk Bacsa Istvánné, Ildi nénivel, iskolánk pedagógusával, akivel ketten készítettük fel a gyerekeket. Ettől kezdve inkább az volt a baj, hogy többen jelentkeztek, mint ahány párra szükségünk volt. Amire igazán büszke vagyok, hogy van olyan tanítványunk, aki erre az egyetlen alkalomra, a nyitótáncra állt be, és annyira megtetszett neki, hogy azóta is tanul táncolni.

Virág, Nóra, Renáta és Sára tánc közben

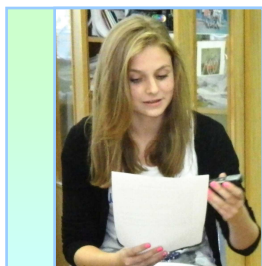
- **Gábor bácsi** táncolni vagy tanítani szeret jobban?

- Nagyon jó tanítani tehetséges és okos tanulókat, de nagyon rossz nevetlen, buta gyerekeket. Én már rég nem táncolok. Nagyon szeretek sötétben táncolni, amikor senki sem látja.

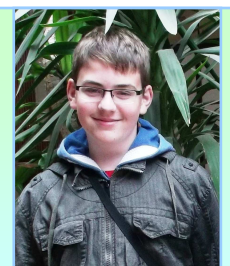
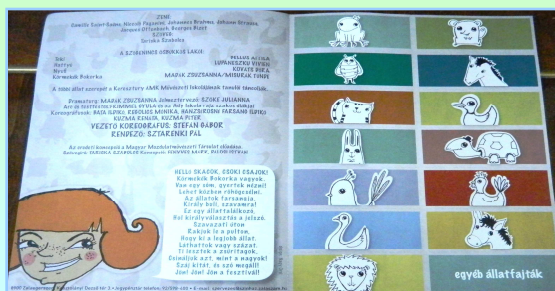
- **Gábor bácsi** bemutatna a lányokkal néhány tánclepet?

- Én mindig azt mondtam, hogy a tánctanulás a világon a legegyszerűbb dolog, mert két lábunk van, és egyikről a másikra lépünk. Nem azon múlik, hogy milyen bonyolult lépést kell csinálni, hanem azon, hogy milyen stílusban kell előadni. Nagyon jó dolog táncolni. Táncoljatok! Ez egy kifejezőeszköz.

Rádásul meg lehet ismerkedni a fiúkkal, a fiúknak pedig a lányokkal.

Riporter:
Némethi Nóra (8. c)

Fotó:
Böke Norman (6. c)